

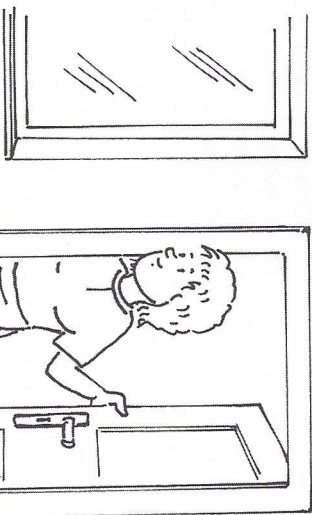
Veliká radost

Máš kolem sebe rád veselo, nebo radši ticho? (...) Každý jsme trochu jiný. Ale malý Tomášek ve školce byl poslední dobou zvláštní. Na každého se mračil. Mračil se hned ráno na paní učiitelku na chodbě, potom na paní učitelku ve třídě. V poledne se mračil na paní kuchářku a dokonce i na tatku, když si pro něj odpoledne přišel. „Nemrač se na celý svět, tím nic nespravíš. Radši se obouvej!“ bručel táta v šatně. Uběhl celý týden a Tomášek už měl na čele malém rýhu, jak se usilovně snažil mračit. Vždycky si našel nějaký důvod. Maminka totiž kvůli práci odletěla letadlem někam daleko a Tomášek se rozhodl, že se kvůli tomu nebude s nikým kamarádit. Ani s babičkou, ani s dědou, dokonce ani s tátou. Co myslíš, bylo to správné? (...) Co bys mu poradil? (...) To mu taky říkali, ale on byl paličatý. „Mamka volala, mohla jen chvíličku, a moc se na tebe těší“, hlásil mu jednou odpoledne tatka novou zprávu. Ale Tomášek se zakabonil ještě trochu víc. To si určitě tatka jen tak vymyslel, aby ho uklidnil. Ze školky šli napřed do obchodu koupit nějaké jídlo. Dokonce i Tomášek nesl jednu igelitku. Schválně se loudal a hleděl do země, a tak si nemohl všimnout, jak tatka někam spiklenecky mrká. Pomaličku se dolouval k domovním dveřím a ty se náhle samy od sebe otevřely. „Pojď sem, ty můj malý mračounku“, smála se maminka na celé kolo a popadla Tomáška do náruče. Pozorovala je oba už chvíli okrem a docela se při tom bavila. Tomášek samým překvapením zapomněl, jak se má teď vlastně tvářit. A tak schoval hlavu mamince na krk a byl zticha. Když je človíček moc šťastný, tak ani neví, co má říct. Byl jsi někdy taky tak moc rád? Kdy to bylo? (...)

Od Velikonoc každou neděli slyšíme evangelia, která přínášejí zprávu o radosti některých lidí. Kdo to byl dneska? (...) Pán Ježíš byl nejen jejich učitel a mistr, ale i nejlepší kamarád, kterému ve všem věřili. A i když se na chvíli jakoby ztratili ze světa a nechal je samotné, opět se vrátil. Když byli sami, byli smutní a měli strach. Ale teď od něj dostali dokonce veliký dárek. Předal jim Duchu Svátého, to byla síla radosti a pokoje, kterou měl Pán Ježíš vždycky v sobě. Teď ho dostali i učedníci. Ale jeden tam nebyl. (...) A vůbec jim nevěřil, když mu o tom vyprávěli. Proto byl smutný a měl strach mnohem déle než ostatní. Ale Pán Ježíš mu pomohl. Jak to dopadlo? (...)

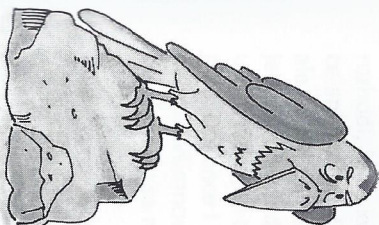
Aktivita: Ústa má člověk nejen kvůli jídlu, ale také kvůli mluvení a úsměvu. Vyzkoušej si dnoš, jak se ti podaří na každého se usmívat. A to i tehdy, když bude něco jinak, než si představuješ. Pak namaluj, jak vypadá úsměv lidí, které máš rád. Nezapomeň za ně Pánu Bohu poděkovat.

Kdo je smutný, nevytuší,
že už smích na dveře buší.
Věť, že slovo poslední
má dobrý Bůh v každém dni.

Důležité svědectví

Na okraj zahrady s olivami se slétlo velké hejno ptáku. Pozval je sem starý krkavec, který jim chtěl něco důležitého povprávět. Viděl jsi už někdy krkavce? (...) Všichni si ho vážili – ne proto, že byl starý, ale proto, že byl moudrý, hodně toho už viděl a všechno si pamatoval. „Vážení“, začal hodně nahlas, aby uklidnil hlasité štěbetání a klábosení, „v pátek odpoledne jsem létal za hradbami Jeruzaléma. Všiml jsem si velkého sročení lidí, šli směrem ke Golgote. Zamířil jsem ke známému vrchu a zpozvzdálí pozoroval, co se bude dít. Jako obvykle tam probíhala nějaká poprava, v pátek to byli tři muži zároveň. Když postavili poslední kříž a už to skončilo, letěl jsem blíž. To víte, že tam někdy nechají vojáci zbytky jídla. Posadil jsem se na jeden z kůlů a slyšel jsem ty muže na kříži spolu promluvit. Moc jsem neviděl, udělala se vám tam najednou úplně tma, ale hlasy, ty já si dobře pamatuju.“ „Kvůli tomu nás sem voláš?“ vypsíkl drze vrabčák. „Já jsem je všechny taky viděl. A žádné zrní tam nebylo, ani chleba.“ Krkavec se na křiklouna přísně podíval a pokračoval. „Ještě jsem se nikdy nezmylil v rozeznání lidského hlasu. A v neděli po poledni jsem uslyšel toho muže, co byl v pátek na kříži, mluvit. Šel s nějakými dvěma jinými muži a něco jim povídal. Udělal jsem veliký oblouk a nadlétl jsem si, abych si ho prohlédl zepeřdu. Byl to opravdu on. Sledoval jsem je až do Emaus, ale když zašli do domu, vrátil jsem se sem. A teď mi někdo vysvětlete, jak to, že někdo, kdo je úplně mrtvý, a to já poznám, chodí živý po světě a povídá si s kamarády?“ „Já, prosím,“ pipl malý slavíček, „taky něčemu nerozumím.“ „Viš, jaký je slavík? (...)

„Ještě nedávno tady v Jeruzalémě chodil muž a mně u něho bylo moc dobře. Tak jsem mu vždycky večer zpíval. Zpíval jsem mu i na Olivové hoře, ale vyhnali mě pryč, protože tam dúpali a polámali můj keř. A pak jsem zpíval, když toho muže nesli zabaleno do hrobu. Zpíval jsem moc smutně, protože mně bylo líto, že ho neuvídím. Ale v neděli kvečeru jsem ho zase uviděl. Málem se mi krk rozskočil radostí. Napadla mě úplně nová písnička a teď ji stále zpívám. Lidé se zastávají, poslouchají ji a mají taky radost.“ „Ještě bych doplnil jednu drobnost“, ozval se veliký výr tše. „Bydlím v háji u Emaus. V neděli v noci vyklouzli z jednoho domu ve vesnici dva muži a spěchali sem k Jeruzalému. Letěl jsem tše nad nimi, ale vyplašili mi všechny myši. Když se dostali až k domu, u kterého zpíval tady slavík, vběhli dovnitř a začali se se všemi objímat a něco jim říkali.“ Všichni ptáci ztichli. Otočili hlavíčku na krkavce, jestli je z toho moudrý. „Vážení“, začal zase mluvit, „jsem svědky největšího zázraku na zeměkouli. Ten dobrý muž byl mrtvý a teď zase žije. Lette a zpívejte zprávu o tom až do konce světa.“ Ty určitě viš, o kom ptááci mluvili. (...)

Aktivita: Nauč se novou velikonoční písničku a zpívej si ji často. Poslechni si ráno ptáci chvalo zpěv. Dívej se, jak celá příroda chválí Pána Boha, svého Stvořitele. Nakresli mu i ty něco hezkého jako chválu.

Žádný člověk svými slovy zázrak nevypraví,
Bohu chválu na zemi šíří celé stvoření.